

Poëzie als grondstof

Ik wil jou kussen
ik wil jou zoenen
nachtenlang
maar voordat ik dat doe
wil ik eerst met je dansen

dansen op een Japanse steiger
die boven alles uitstijgt
de schoonheid zal
ons meevoeren
ontroeren...

(..)

ik schreef dit gedicht voor jou
het is alleen te zoetsappig
niet van deze tijd

ik zag ook aan je duurzame blik
aan je chique tweedehands jasje
aan de vegan taart
(die was overigens niet te eten)

dat jij een man bent van de wereld
dat jij de aarde wilt doorgeven
aan de volgende generatie

ik heb daarom mijn gedicht
speciaal voor jou herschreven
met oude klinkers heb ik
een nieuwe straat gelegd van taal

dit gedicht is nu toekomstbestendig
dit gedicht is nu voor jou:

ik wil jou kussen
ik wil jou zoenen
nachtenlang
maar voordat ik dat doe
wil ik eerst met je dansen

dansen op een steiger
gemaakt van oude
besmeurde damwandplanken
het zijn nu Japanse lopers van geluk

ik wil je meenemen
naar prachtige Leidse bruggen
de schoopeerlaag zal zorgen
dat onze liefde niet zal roesten

bij de 3D-geprinte gerecyclede
plantenbakken
zullen we elkaar innig omhelzen

en op een bankje van Azobe hout
kus jij mij voor het eerst
de beschoeiing zal ons vurig houden

ik zal het uitmaken
om het weer aan te maken
hergebruik van geluk
hoe mooi is dat

liefste,

klim met mij op de Leidse Ladder
en ook al heb ik hoogtevrees
vrees om te vallen
geef mij het vertrouwen
dat ik het gewoon moet doen
moet durven
we weten alle twee dat het bovenaan
de ladder mooier is
groener

liefste,

ik wil jou mijn stad laten zien
de stad die liefde heeft voor later